

хенъ първенецъ и водачъ бѣше умния „Коршунъ“ — мѣхнато и силно куче съ дълга вълча муцуна и остри продълговати очи. То бѣше много добро куче, но понѣкога и то си позволяваше да бжде лукаво. Тѣй напри-мѣръ, когато Иванъ, опитенъ ездачъ и строгъ госпо-даръ на всичкитѣ кучета, караше шейната, Коршунъ тегле-ше хубаво като сѣщински конь.

А при разсѣяния, макаръ и строгъ Герасимъ, Кор-шунъ и другитѣ кучета се ползуваха отъ невниманието му и теглѣха шейната едвамъ-едвамъ. Но щомъ като забѣлѣжеше Герасимъ това, плѣсваше камшика и шей-ната полетѣше като подплашенъ еленъ.

Ако ли пѣкъ кучетата ги управляваше най-добрия Елиазаръ Аврамовъ, „другаръ на всички живи сѣще-ства“, както го бѣха кърстили другаритѣ му, то и во-дачѣтъ и цѣлата редица едва мърдаха. Кучетата се прѣ-струваха на изморени, болни и сакати. Едно го ужъ кракъ боли — влачи го и жално вие; друго пѣкъ ухото си чеше и квичи. Животнитѣ както и хората, щомъ се пол-зуватъ съсъ симпатитѣ на своя другаръ, почватъ да го лѣжатъ. Елизаръ Аврамовъ колкото и да ги молѣше, тѣ не го слушаха.

Но имаше едно куче, което при Елизаръ Авра-мовъ никога не се прѣструваше; напротивъ именно при него Дамка (тѣй се казваше то) вѣрвѣше по-добрѣ от-колкото при Ивана. То бѣше най-обикновено полярно куче, съ кѣса опашка, съ умни продълговати очи. То бѣше особно чувствително куче, но бѣ и необикновено гордо. Дамка на никого не се омилкваше, нѣ ако нѣкой за-играеше съ нея, тя дълго врѣме не го напущаше, мило го гледаше въ очитѣ, а опашката си радостно въртеше.

Ето какъ Дамка се сблжила съ Елизаръ Авра-мовъ. Седѣлъ веднажъ той на високия прагъ на своята колиба и четѣлъ. Веднага чулъ отчаянъ лай на куче, а слѣдъ минута прѣдъ него дошла оплашена Дамка, която прѣди три недѣли се била окучила. Кучето забило зѣби въ обѣвитѣ му и го дърпало къмъ избата — дѣто